

באן אנו מוצאים שני דברים שידועים כפועלי ישועות עבור כלל ישראל, הרבי מבקש לחברם יחד.

ובפרט על פי המבואר בחלק ראשון של ספר החניא בגודל מעלת הצדקה, ש"שקולה כנגד כל המצוות", מפני ש"צדקה שאדם נותן מיגיע כפיו הרי כל נפשו החיונית כולה לה" (ר"ג מי שאינו נהנה מיגיעו, מכל מקום, הואיל ובמצות אלו היה יכול לקנות חיי נפשו הרי נותן חיי נפשו לה").

ואף שבדורות עברו הסתפקו באמירת תהלים בלבד, יש לומר הטעם בפשטות: כעבר היה נהוג להכריז על עונשים כמו אלו (במעמד של רוב עם בביהמ"ק) ביום השבת (בפסק ההלכה "מפסקין על צרכי ציבור בשבת") וזמן שנתינת הצדקה אסורה בו.

תקנות הרבי שיאוריסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק עמוד מס 97החודש ע"י חכמה אוצר החכמה

והשתחויה ומאכיליה ושתיה של בני ביתו, וגם אסור לבייש את מי שאין לו.

וזו הסיבה להחמקות בתניות צדקה בזמנים קבועים, על פי השעוירים המובאים בשער (מפני שזו אומש כר), וענין הצדקה (ברביב) והכרח על כל היו השעוירים במקרים יוצאים מן הכלל.

[גם במקום שמקיימים זאת באופן של "כלי נדר" – מרגישים עכ"פ ש"לא בנוח" ...]

... לכן כדאי להרחיב בנתינת צדקה באופן קבוע, ולצורך לכל ענין של אמירת תהילים בבחול, בין אם מטרת האמירה למנוע ענין בלתי טוב, או הנאמר מתוך שמחה וטוב לבב, נתינת צדקה.

ויהי רצון שהצעה לכביית ונפשיית זו תתקבל בספר פנים יפות ותחפשט בכל מקום ומקום, להרבות בצדקה מתוך שמחה והרוחה, כולל גמילות חסדים (שהיא גם) לעשירים.

(ח"י אלול תשמ"ה)

תקצות הרבי שליאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק עמוד מס 98החופים ע"י תכנת אוצר החכמה